Fredsadressen.

Naar dette Blad kommer vore Læsere i Hænder, har man i alle Blade læst Kongens Svar til Deputationen for *Dansk Fredsforening*. Men ikke alene Kongen nærer stor Sympathi for Fredssagen, ogsaa Konseilpræsidenten, Landstingets og Folketingets Formænd, alle har de udtalt deres Glæde over Haabet om en saadan Guldalder, da enhver Nation kan leve i fredeligt Forhold til sine Naboer og faa Lov til at anvende sine Kræfter og Penge paa Folkets og Samfundets Udvikling.

At Folket i Danmark i sig selv er fredelskende, har Adressens Underskrifter vist. Aldrig har man i Danmark set en lignende Kæmpeadresse. Den har

234,118 Underskrifter,

134.835 Mænd og 99,283 Kvinder, 26 pCt. af Vælgerne, af hele den mandlige Befolkning 12 pCt., af den kvindelige Befolkning 8 pCt. Der findes endog Valgredse, f. Eks. i Aalborg Amt, hvor 84 pCt. af Vælgerne har underskrevet Adressen.

For denne Gang er Danmark fremmest i Evropa.

Bladenes Betydning.

Det kan ikke nytte, man nægter det, i vore Dage har Pressen en Betydning saa stor som ingen Sinde. Pressen er en Magt. Den kan løse og binde. Den tager Folks Meninger fangen og leder dem i den Retning, som den finder tjenligst; den er det, som blødgør Folks Hjerter og aabner deres Hænder for de fattige og de nødlidende, men den er det ogsaa, som, uden selv at ville det, kan gøre ubodelig Skade ved at fortælle om Sager og Ting, som kan forstaas paa to Maader, alt efter som de, der læser det, stiller sig som Ven eller Fjende over for Sagen.

For at give et Par Eksempler:

I en af Københavns usleste Gader boede en fattig Arbejdsmand med sin store Familie, Kone og en Flok smaa Børn. Vinteren havde for ham været haardere end for de fleste. Lige siden de første Frostdage havde han ikke haft Spor af Arbejde, Børnene var for smaa til selv at fortjene noget til Hjælp til Føde og Klæder ved Bygang eller Fabrikarbejde, og Konen gik med det niende Barn. De sled sig dog igennem Vinteren, som de kunde bedst; hver Stump, som der kunde laanes saa meget som ti Øre paa, var sat ud, og tilsidst, da Konen mærkede, at hendes Time nærmede sig, ejede de ikke andet i Huset end en ussel Madrasse, paa hvilken hun fødte sit Barn, der var friskt og sundt, som de andre, og to haltende Stole samt et Bord, der maatte stilles til Støtte ved Væggen, for ikke at falde omkuld; ellers var Lejligheden fuldstændig tom.

De arme Forældre vidste i deres Fortvivlelse ikke, hvad de skulde gøre, og Manden beredte sig allerede, skønt modstrædende, til at gaa den tunge Gang til Fattigvæsenet, denne Gang, der vel vilde skaffe ham og hans det daglige Brød, men som saa til Gengæld berøvede ham hans Menneskerettigheder og satte ham i Klasse med umyndige og Forbrydere. Allerede havde han sagt Farvel til den syge Kone og var halvt ude af Døren, da Konen kaldte paa ham. „Aftenbladet!" sagde hun; „hvad om Du gik til Aftenbladet og fortalte om vor Elendighed?" „Man kan jo sagtens prøve det med", mente Manden, og i Stedet for at gaa til Distriktets Fattigforstander, gik han til Aftenbladets Kontor.

Jeg antager nu, at Redaktionen undersøgte Forholdene og virkelig fandt det værd at tage Familien under Armene; thi samme Dag fortaltes der i Bladet i faa men varme Ord om de stakkels Menneskers Nød.

Paa Skolen, hvor de ældste af Børnene gik i Skole, havde nogle af Lærerinderne læst Aftenbladet, og en Indsamling sattes straks i Gang. Der kom adskillige Kroner ind, samt Tøj m. m., og en af Lærerinderne paatog sig at gaa hen med det og samtidig nærmere tage Rede paa, hvad de haardest trængte til.

Da hun kom til Huset, blev hun forbavset over at se saa mange velklædte Mennesker gaa ud og ind af Gadedøren, og da hun kom til Lejligheden, hvor Døren stod aaben ud til Trappen, troede hun, at hun drømte. Den fattige Kone laa i en god og smuk Jernseng med Fjeder- og Krølhaarsmadras og gode Dyner, baade hun og den Nyfødte havde rent og pænt Tøj paa, Børnene var velklædte og saa straalende ud, medens de spiste paa Kager og Kringler, Stuen var overfyldt med Møbler, Sofa, Bord, Skab, en Lænestol og en Del andre Stole, Køkkentøj, Spisevarer, Kolonialvarer, og store Bunker, der laa i Dynger fra Loft til Gulv af Klæder, saa vel Linned som Overtøj og Kjoler, Frakker og deslige, baade til Konen, til Børnene og til Manden. Der var sendt tillavet Mad og Raaprodukter, Vin og Syltetøj, og saa desuden en hel Del Penge. Det lignede, fortalte Lærerinden, et Vintermarked i det smaa. Folk kom og gik stadig, Manden var gaaet ud at søge Arbejde — han kunde ikke holde ud at være hjemme og modtage alle de velsignede Guds Gaver sagde Konen, der saa ophidset og feberagtig ud, hun længtes blot efter, erklærede hun, at komme op og tage Haand i med det alt sammen, saa rige havde de aldrig i deres Dage været. Jeg tror, det var 400 Kr. de havde faaet i rede Penge, og der kom stadig flere Folk med Gaver.

Det var, synes mig, et smukt Eksempel paa Pressens Magt. Og Aftenbladet er jo oven i Købet ikke de Riges Blad.

Et andet Eksempel:

En Forening staar i Begreb med at leje et nyt Foreningslokale; der er truffet de fornødne Aftaler, og der mangler nu blot at underskrive Kontrakten. Saa er der Møde i Foreningen; et for øvrigt meget venligsindet Blad refererer dette Møde paa en saadan Maade, at Udenforstaaende maa faa den Tro, at det er en rigtig Rabalderklub, og Følgen heraf er, at Foreningens Bestyrelse samme Dag, det har staaet i Bladet, faar tilsendt en Skrivelse med Meddelelse om, at Klubben ikke kan faa Lokalet, da Ejeren først af vedlagte Referat har faaet Øjnene op for, at denne Forening ikke kan bo i Hus sammen med ordentlige Folk. — Saaledes omtrent lød i alt Fald Ordene.

Det var altsaa et andet Eksempel paa Pressens Magt.

Og saaledes kunde man regne dem op i Dusinvis.

Men jeg vil lade det være nok med disse. Man ser heraf, at man gør vel i at bruge sin sunde Fornuft og ikke blindt lade sig lede af det, Bladene siger. Det kan være sandt og rigtigt nok i, hvad der angaar det egentlige, men der kan gives Referenter, dygtige Journalister, som, om det saa galdt deres Eksistens eller deres Liv, ikke kan lade være med at tilføje et og andet Krydderi, der af Aandsbeslægtede erkendes for at være Krydderi og ikke andet, men som derimod af alle andre læses og forstaas som ramme Alvor.

Men hvorom alting er: Pressen er en Magt! Ingen kan unddrage sig dens Indflydelse. Og selv ganske uafvidende paavirkes vi af vort Yndlingsorgans Anskuelser, som lidt efter lidt bliver til vore, og derfor er et Blad, som ikke bruger alt for stærke Krydderier, bedst skikket til at vejlede sine Læsere. *S.—h.*

Til Hr. Fritz v. d. From.

Hvis De mener, at jeg med „En Foraarsbebuder" har villet slaa til Lyd for en Slags Ringeagt for eller Seen ned paa den huslige Kvindes Arbejde, da har De rigtignok meget taget fejl. Dette ligger saa langt fra mig, at jeg tvert imod intet hellere ønsker end at se Husets og Hjemmets Arbejde hævet til *Hæder* og *Værdighed*. Men mange Veje fører til Rom, enhver faar gaa sine. Taalmodighedens og Forsagelsens stille Vej har Tusinder og atter Tusinder betraadt, og de naar næppe Maalet ad den Kant.

At Mænd kan **tale** om (ja endog med poetisk Begejstring synge om), hvor dybt de paaskønner, og hvor meget de skylder os — os, der føder, plejer og nærmest opdrager Slægten, hygger og værner om Hjemmet o. s. v. o. s. v., ja, dette har jeg hørt saa ofte, at det er til at blive irriteret over — for jeg skal sige Dem, jeg holder lige som De saa forfærdelig meget af *Kengsgerninger* og hader al den „Talen i det blaa". — Se, derfor er det til at blive harmfuld over al denne Snak, der aldrig har ført Spor af Resultater efter sig! Thi saa snart der har været Lejlighed til at vise os, hvor *dybt* denne Agtelse for vor huslige Gerning stikker, saa viser dette sig med en grusom Klarhed; thi det hedder da altid (naar det er bedst): „Ja, vi kan til Nød forstaa, at de Kvinder, der driver Erhverv, muligvis kan tilkomme og have Brug for flere Rettigheder, men — *videre* kan vi ikke gaa" —.

Tydeligt, ikke sandt, Hr. v. d. From?

Hvad nytter det saa, om vi Kvinder selv staar med den allerdybeste Agtelse for Hustruens, Moderens og Husmoderens Gerning, naar *Faktum* er (dømt efter Kendsgerninger) at Mændene i Praksis sætter vort Arbejde saa lavt, at de end ikke mener, vi har Brug for almindelige menneskelige Rettigheder?

Naar man saaledes kommer til at se Virkeligheden bag alle Fraserne, da maa De tro, bedste Hr. v. d. From, at det er et ulideligt og utaaleligt Aag at være stillet *kun* som sin Mands **Tjenerinde.**

„Stærke Naturer ryster Aaget af sig, de svagere lemper sig efterhaanden efter det," som De saa træffende udtaler Dem angaaende Vold.

Og da det er fra de „stærke Naturer"